

RECENSION

Nahid Persson Sarvestani och Farah Pahlavi i *Drottningen och jag*

Drottningen och jag

Originaltitel: **Drottningen och jag**
Regi: **Nahid Persson Sarvestani**
Producent: **Setareh Persson, Nahid Persson Sarvestani**
Manus: **Nahid Persson Sarvestani**
Foto: **Nicklas Karpaty**
Medverkande: **Farah Pahlavi, Nahid Persson Sarvestani**
Sverige 2008
Längd i tid: **1 tim 30 min**
Censur: **Tillåten från 7 år**
Distributör: **Folkets Bio AB**

Filmaren Nahid Persson Sarvestani har trotsat både synliga och osynliga lagar i sin strävan att skildra sitt gamla hemland Iran. Dit har hon svårt att återvända efter sina kontroversiella dokumentärer men hon lyckas ändå berätta ett nytt kapitel i landets historia då hon söker upp Farah Diba, kvinnan som var gift med Shahan. Diktatorn som Nahid som ung kämpade emot för att försöka att skapa en modern sekulär demokrati.

Den regim som tog över efter revolutionen skulle dock visa sig leda till Nahids brors död och hennes egen landsflykt. Det är sålunda med en blandning av beundran, fascination, vrede och stor tveksamhet som hon söker upp Farah som sedan 70-talet lever i exil i Paris.

Allt kommer nästan genast av sig då Farah blir varse den svensk-iranska filmarens revolutionära bakgrund och hela filmen blir något av en hövlig katt och råttalek där drottningen drar örönen åt sig för att i nästa stund lockas av Nahids uppriktiga nyfikenhet, för att sedan åter ta två steg tillbaks.

Alla de frågor som Nahid velat ställa bränner på tungan och verkar aldrig finna sitt rätta tillfälle. Hur upplevde hon sin makes tid vid makten? Insåg hon att folk torterades för sina åsikter? Nahid ger Farah chansen att berätta historien på sina egna villkor samtidigt som hon för åskådaren väver in sitt eget öde. Från barndomens beundran av kungahuset, de oppositionella åren och flykten via Dubai till Europa.

Hur ironiskt att de nu, tjugonio år efter revolutionen, sitter i samma rum. Och onekligen blir det ett märkligt möte där Farahs komplexa personlighet växer fram för både Nahid och oss i publiken. I sina olikheter finner de varandra i sin smärta efter nära avlidna, längtan efter hemlandets jord (Farah Diba vårdar en liten planta från palatset i Niavarán) och de doftande pistagenötterna.

De trevliga pratstunderna till trots puttrar ändå de oställda frågorna under ytan ända fram till slutet. Något som får Nahid att hela tiden betvivla sin förmåga, sitt uppsåt och filmens kurs. Men det är en spännande process att bevittna. Som någon dokumentärfilmare sa; dokumentären är ingen genre, den är en arbetsmetod. Nahid Perssons film är ett bevis för det.

Louise Lagerström